

CYRIL a Teniska

Ve velké staré zahradě rostly jabloně, hrušně, třešně, meruňky, broskvoně i ořešák.

Na jaře kvetou nejdřív meruňky. Jen růžově a bíle rozkvetou, už v koruně hučí včely. Po meruňkách kvetou ostatní stromy, jen ořech pořádně ani nekvete a na podzim, když padá listí, hořce voní.

Zahrada patřila Cyrilovi. Dávala hodně ovoce a dávala taky moc práce i radosti. Cyril ryl právě u plotu, když se za ním ozvalo:

„Pane, pojdte si povídat.“

Za plotem stála holka jako špunt a určitě neuměla počítat ani do pěti. Cyril se na ni podíval.

„Tak pojdte.“

„Jak se jmenuješ?“

„Deniska.“

„Teniska?“ špatně rozuměl Cyril.

Holka kývla hlavou a Cyril se jí podíval na nohy. Vězely v teniskách.

„Tobě opravdu říkají Teniska?“

Deniska zase přikývla, protože *d* a *t* jsou jako dvojčata, a když se lajdácky vysloví, ani se od sebe nerozeznají.

A tak Cyril říkal Denisce Teniska a Deniska si myslela, že jí říká Deniska.

„A to je Bára,“ přistrčila k plotu panenku.

„Ty tady bydlíš?“

„Tamhle u babičky,“ ukázala Deniska na domek v sousedství.

„Že jsem tě tady ještě neviděl?“

„Táta mě k babičce teprv dal, že musel jet montovat do Afriky. Táta nosí flanelovou košili jako vy.“

„Maminka jela taky do Afriky?“

„Já mám jenom tátu, Báru a babičku,“ řekla Deniska.

„Už jsi tátovi psala?“

Deniska zavrtěla hlavou, že nepsala.

„Musíš mu poslat dopis, aby se mu nestýskalo. Umíš psát?“

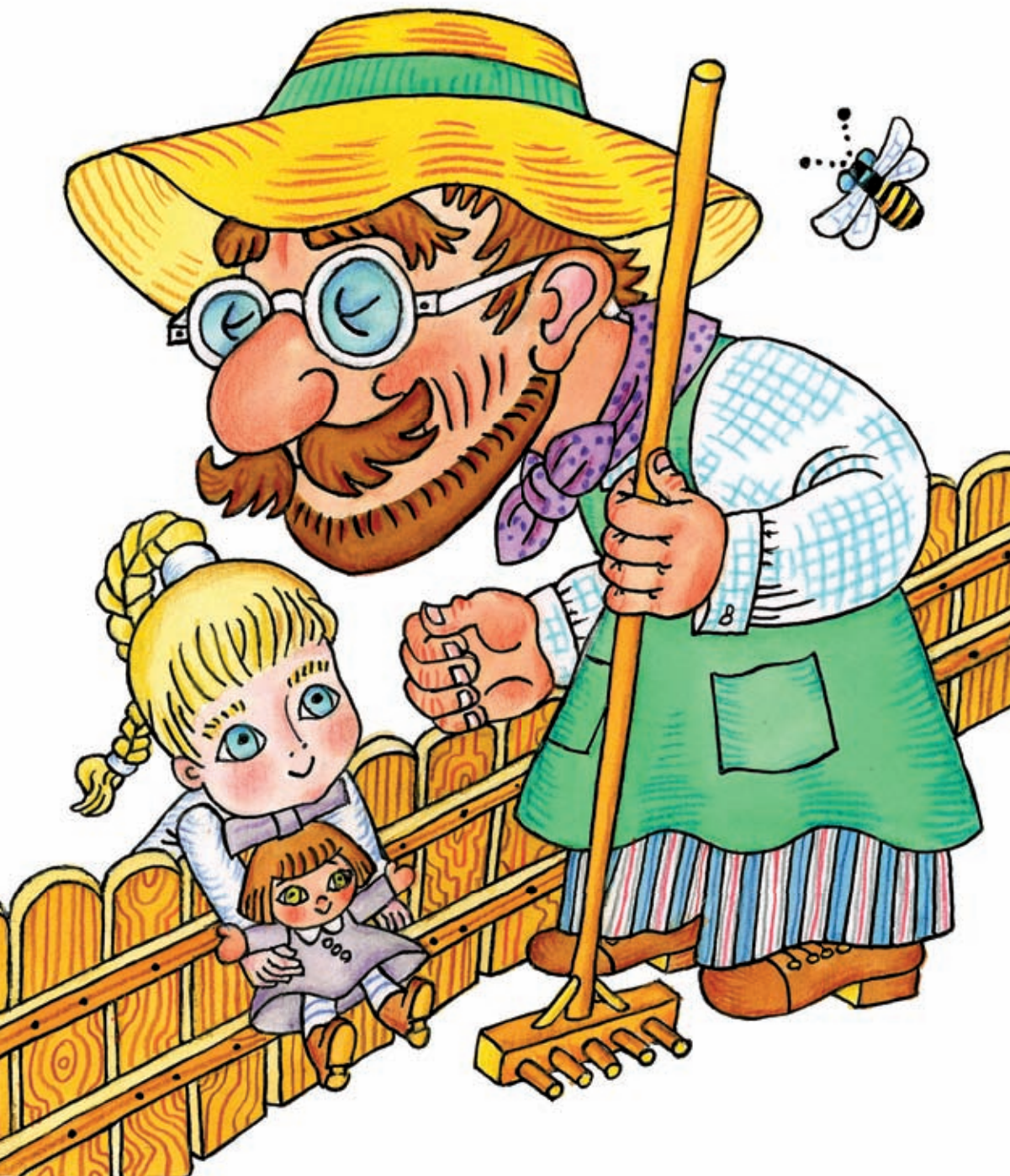
„Ještě neumím.“

„Popros babičku, ať ti s ním pomůže.“

„Pošlu tátovi dopis sama.“

„Ale jak, když neumíš psát?“

„Takhle mu pošlu pus,“ řekla Deniska a poslala tátovi

pusu do Afriky. „A ještě jednu,“ a poslala mu ještě jednu menší pusu.

Jak pusy letěly do Afriky

Pusy se na větší vzdálenost posílají obyčejně na konci dopisu v zalepené obálce. Ale Deniska psát neuměla a pusy poslala jen tak rovnou do vzduchu. Pusy letěly jako růžoví motýlci.

„Víš co, musíme se pojmenovat, abychom se rozeznaly,“ řekla větší pusa.

„Jo,“ řekla menší pusa.

„Já budu Pepina a ty budeš Pepinka.“

„Jo,“ řekla Pepinka.

Do Afriky se letí taky přes Komárno. Ale kudy dál? Pepina se zeptala v Komárně celníka:

„Prosím vás, kudy se dostaneme do Afriky?“

„Držte se pořád řeky až k moři a tam se zase zeptáte,“ uměl hned poradit celník a už se o ně nezajímal.

Pusy i motýli lítají totiž přes hranice sem tam bez cestovních dokladů.

„Děkujeme,“ řekly způsobně pusy.

Celník jim popřál šťastnou cestu a ještě jim zasalutoval.

Pusy letěly, držely se řeky a dívaly se na maďarskou krajinu.

„Hele, maďarská loď,“ zvolala Pepina.

„Hele, maďarský koníček,“ zvolala Pepinka.

„Hele, maďarský hrad!“

„Hele, maďarská holčička! A hele, maďarský ptáček!“ radovala se Pepinka.

„Jo, maďarský ptáček! To je vlaštovka. Honem pryč!“ vy-

